

Arrest

nr. 242 969 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 april 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 14 november 2005 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 16 november 2005 een asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 30 augustus 2006 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) negatief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Een tegen deze

beslissing bij de Raad van State ingesteld beroep wordt verworpen, bij arrest van 30 april 2010 met nr. 203.499.

1.2. Op 2 oktober 2007 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 19 september 2008 met nr. 16 145 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.3. Bij schrijven van 17 juni 2008 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 februari 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Bij schrijven van 11 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 10 juni 2011 met nr. 62 959.

1.5. Op 13 juli 2011 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juli 2011 wordt beslist tot weigering van in overwegingname van dit verzoek.

1.6. Op 16 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 29 september 2011 onontvankelijk verklaard, met toepassing van § 3, 3° van deze wetsbepaling.

1.7. Op 16 januari 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 24 april 2012 onontvankelijk verklaard, ditmaal met toepassing van § 3, 4° van deze wetsbepaling.

1.8. Verzoeker dient op 27 augustus 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 14 januari 2016 met nr. 159 962 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.9. Verzoeker dient op 4 augustus 2016 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 14 september 2017 met nr. 192 050 van de Raad.

1.10. Op 27 februari 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 maart 2018 onontvankelijk verklaard, met toepassing van § 3, 4° van deze wetsbepaling.

1.11. Op 12 april 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 20 maart 2019 met nr. 218 532 van de Raad.

1.12. Bij schrijven van 16 oktober 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 24 juni 2020 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2018 werd ingediend door :

[J.,F.R.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Irak

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene die verklaart te heten [J.F.R.] en geboren te zijn te [...] op [...] beweert dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een visumaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Hij kan volgens zijn verklaringen de visumaanvraag enkel vanuit België indienen. Zo verklaart betrokkene ernstige problemen te hebben gekend in Irak. Hij vreesde er voor zijn leven en vrijheid en kon onvoldoende beroep doen op de bescherming van zijn autoriteiten. Betrokkene verklaart dat het gebied waarvan hij afkomstig is, bezet werd door de groepering Islamitische Staat (IS). Betrokkene is ervan overtuigd dat zijn leven actueel in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij bekeerde zich namelijk in februari 2018 tot het christendom. Deze bekering is problematisch mocht hij terugkeren naar Irak. Er bestaan volgens zijn verklaringen ernstige misbruiken tegen ongelovigen. Zijn broer en zus zouden publiekelijk zijn uitgescholden. Betrokkene heeft deze problematiek voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opgeworpen maar deze kende hem geen beschermingsstatuut toe. Betrokkene gaat niet akkoord met de beslissing van het CGVS.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu via het Visa ApplicationCenter (VAC) in Erbil, de hoofdstad van Iraaks Koerdistan.

Betrokkene heeft verschillende problematieken opgeworpen gedurende zijn verblijf in België. Hij heeft 6 asielprocedures opgestart. Alle verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Hij verklaarde initieel dat zijn vader hem de opdracht had gegeven om Irak te verlaten gezien hij de oudste is van zijn zonen. Zijn vader, zijn 3 broers en 3 zussen verblijven in Noord-Irak (één van zijn broers is mogelijks vermist). Betrokkene verklaart bekeerd te zijn tot het christendom, maar zoals het CGVS reeds opmerkte is de situatie van de christelijke gemeenschap in Noord-Irak niet van die aard dat er nood is aan internationale bescherming. Christenen in Noord-Irak hebben volgens het CGVS de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen. Er is sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Christenen blijken ook goed vertegenwoordigd te zijn in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over algemeen is de verblijfssituatie voor christenen in Noord-Irak veilig. Er zijn sterk regionale verschillen in Irak. Betreffende de veiligheidssituatie in Irak blijkt dat geweld- en terreurdaden geconcentreerd zijn in Centraal-Irak. In zijn regio van herkomst heerst een relatieve stabiliteit. Noord-Irak wordt niet bezet door IS. Betrokkene loopt volgens het CGVS geen verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja bestaat volgens de Belgische asielinstanties geen reëel risico op ernstige schade of om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Betrokkene legt verder geen nieuwe elementen voor die reeds door de asielinstanties werden onderzocht. Gezien betrokkene niet akkoord ging met de beslissing van het CGVS diende hij een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV verwierp dit beroep op 22.03.2019. Betrokkene weet dat zijn verblijf enkel voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing België dient te verlaten. De elementen van integratie (het volgen van taallessen, zijn kennis van de Nederlandse taal, de positieve getuigenissen over zijn goed karakter, zijn werkverleden in België en de mogelijkheid om opnieuw tewerkgesteld te worden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat nog steeds niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet kan aantonen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die het mogelijk maakt de aanvraag vanuit België in te dienen.

De bestreden beslissing stelt op dit punt het volgende:

[...] (zie stuk 1)

Bovenstaande motivering is niet ernstig te noemen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij geenszins zorgvuldig doorgenomen.

De verwerende partij verwijst enkel naar het gegeven dat de verzoeker hoegenaamd geen vrees zou hebben bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn bekering tot het christendom gezien het CGVS hem hiervoor geen beschermingsstatuut heeft toegekend.

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om met alle feitelijkeheden in het administratief dossier rekening te houden.

Verzoeker is in België toegekomen als minderjarige, en dit reeds in 2005.

Verzoeker verblijft al 15 jaar in België.

Nergens in de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het lang verblijf van verzoeker in België, hoewel dit ook degelijk als een ontvankelijkheidsvoorwaarde dient beschouwd te worden.

Uit het verzoek 9bis blijkt overduidelijk het lang verblijf van de verzoeker. Dit is ook terug te vinden in het administratief dossier.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent is dan ook niet ernstig te noemen. Het toont echter aan dat zij op zeer onzorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De beoordeling van het dossier van verzoekende partij is niet gebeurd op basis van een correcte feitenvinding.

De verwerende partij heeft geen moeite gedaan om het dossier zorgvuldig te bekijken, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

[...]

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Meer zelfs. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert enkel omtrent de zogenaamde vrees die de verzoeker zou hebben bij een terugkeer naar Irak, doch houdt op geen enkele manier rekening met alle andere elementen die werden opgeworpen in het verzoekschrift 9bis Vw.

Dit blijkt ook uit de motivering in de bestreden beslissing:

[...]

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Irak te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;
- De sterke integratie ;
- De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- [...]

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing motiveert geenzins over het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België, wat nochtans wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden beoordeeld.

Verzoeker is in België toegekomen als minderjarige. Hij verblijft in België sinds 2005, dus 15 jaar.

Dat de besteden beslissing enkel motiveert omtrent de buitengewone omstandigheid dat verzoeker niet kan aantonen dat hij niet terug kan naar Irak omwille van zijn vrees omtrent zijn bekering tot het christendom. Het zou in Irak veilig zijn voor verzoeker om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke post te Erbil, hoofdstad van Iraaks Koerdistan.

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielpcedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij in die lange periode van legaal verblijf zich heeft geïntegreerd.

De duur van de asielpcedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De

Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partij integreerde zich in België tijdens een langdurig verblijf. Hij heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

b)

Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag 9bis Vw aangetoond dat hij zich sinds zijn verblijf in België, als een voorbeeldige burger heeft gedragen. Zo heeft hij alle cursussen maatschappelijke oriëntatie gevolgd, net als alle Nederlandse lessen.

Dit wordt ten overvloede bewezen in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

De verzoekende partij is bovendien werkbereid en heeft dit ook in zijn aanvraag getoond en werd ook bevestigd door verscheidene getuigenverklaringen in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Dat ook de elementen van integratie deel uitmaken van de beoordeling of de aanvraag vanuit België ingediend kan worden of niet.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- [...]

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Erbil, Iraaks Koerdistan.

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekende partij zijn verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Rusland moet aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

[...]

De verzoekende partij kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partij reeds 15 jaar in België verblijft.

Verzoeker vraagt zich ook af hoe hij actueel naar Irak zou kunnen reizen, om aldaar een aanvraag in te dienen, gelet op de huidige maatregelen rond Covid-19.

Zo is het nog steeds niet mogelijk om naar Irak te reizen, zoals te lezen staat op de Foreign Agency UK: "The Iraqi Civil Aviation Authority have suspended all flights in the country including the Kurdistan Region of Iraq with the exception of cargo flights and aircraft crossing Iraqi airspace.

When flights resume, British nationals arriving at airports in the Kurdistan Region of Iraq will be subject to a period of quarantine. If you have arrived from Lebanon in the past 30 days, you should immediately present to the Ministry of Health in Kurdistan Region of Iraq.

The Iraqi CAA have medical teams deployed to all civil airports to screen travellers coming from affected countries when flights are in operation. You should comply with any additional screening measures put in place by the authorities

A temporary ban is in effect for inward travel from several countries affected by the coronavirus."

(zie bijlage, stuk 2)

Ook op de website van Buitenlandse Zaken staat te lezen dat de Iraakse regering voor onbepaalde duur alle commerciële vluchten zijn opgeschort, en dat de maatregelen ook geldig zijn in de Koerdische autonome regio:

"De Iraakse regering heeft voor een onbepaalde duur alle commerciële luchtverkeer opgeschort. De landgrenzen zijn eveneens gesloten en drastische regels voor afzondering zijn van kracht:

Verbod op verplaatsingen tussen 18u en 5u 's ochtends

Verbod op verplaatsingen tussen de verschillende gouverneraten

Andere maatregelen in de strijd tegen het Coronavirus zijn van kracht, zoals de verplichting om een mondkapje te dragen en het verbod op samenscholingen van meer dan drie personen

Dezelfde regels zijn van kracht voor de Koerdische autonome regio."

(zie bijlage, stuk 3)

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partij om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Irak, gelet op het feit dat verzoeker zelfs niet in staat is om nu terug te keren naar Irak.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. Dat verzoeker kan aantonen dat het bijzonder moeilijk is voor hem om terug te keren naar Irak.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Irak terug te gaan om de aanvraag aldaar in te dienen.

[...]

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Irak te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Irak dient terug te keren, na een langdurig verblijf van meer dan 15 jaar in België en de actuele situatie met betrekking tot de maatregelen rond Covid-19.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.”

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een door hem in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van de middelen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. In zijn aanvraag beriep verzoeker zich op de volgende buitengewone omstandigheden:

“Mijn cliënt is afkomstig uit Irak hij heeft er ernstige problemen gekend.

Cliënt vreesde voor zijn leven en vrijheid, en zag geen andere oplossing dan te vluchten 2005 richting België waar hij reeds in 2005 asiel aanvraag.

Verzoeker kon onvoldoende rekenen op de bescherming van de autoriteiten van Irak

Verzoeker keerde niet terug naar zijn land waar hij geboren was en wiens nationaliteit hij heeft. Zijn gebied werd recent bezet door IS.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven actueel in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij is afkomstig uit Irak waar hij als moslim leefde.

Zijn bekering van Moslim naar een andere religie is problematisch.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan jegens ongelovigen. Eerder had de familie problemen , de broer en zus werden publiekelijk uitgescholden. Verzoeker kan niet terug naar zijn land wegens het gevaar gedood te worden.

Recent nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een weigeringbeslissing

Cliënt kan zich niet verzoenen met de genomen beslissing evenwel. Hij diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Maar het feit niet erkend te zijn als vluchteling zoals voorzien in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 neemt niet weg dat mijn cliënt schrik heeft om naar zijn land terug te keren.

De rechten van verzoeker zijn in zijn land van herkomst niet gevrijwaard.

Deze vrees die cliënt heeft wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten:

In deze omstandigheden kan niet verwacht worden dat mijn cliënt zich naar zijn land van herkomst begeeft om aldaar bij de Belgische diplomatieke post een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Derhalve is zijn aanvraag ontvankelijk."

2.8. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder preciseert allereerst dat, in het geval van verzoeker, het "Visa Application Center" in Erbil, de hoofdstad van Iraaks Koerdistan, de voor zijn verblijfplaats in het buitenland bevoegde post is waar de aanvraag in principe moet worden ingediend.

Waar verzoeker zich beriep op eerdere problemen die hij kende in Irak, een recente bezetting door IS van het gebied vanwaar hij afkomstig is en zijn bekering tot het christendom in februari 2018, waarbij hij aanstipte niet akkoord te gaan met een recente beslissing van de commissaris-generaal, wijst verweerder erop dat verzoeker reeds zes procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming opstartte, die alle werden afgewezen. Verweerder stelt dat, zoals de commissaris-generaal reeds opmerkte, de situatie van de christelijke gemeenschap in Noord-Irak niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming en christenen in Noord-Irak de mogelijkheid hebben om hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen. Nog wordt opgemerkt dat er sprake is van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen en dat christenen goed vertegenwoordigd blijken te zijn in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen, zo stelt verweerder, wordt de veiligheidssituatie voor christenen in Noord-Irak als veilig beoordeeld en heerst er in de regio van herkomst van verzoeker een relatieve stabiliteit. Verder wijst verweerder erop dat Noord-Irak niet wordt bezet door IS. Verweerder stelt, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Irak. Voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja bestaat er geen reëel risico op ernstige schade. Verweerder stelt vast dat verzoeker in dit verband geen nieuwe elementen voorlegt. In zoverre verzoeker aangaf dat hij niet akkoord kon gaan met de meest recente beslissing van de commissaris-generaal wijst verweerder er nog op dat de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep op 22 maart 2019 heeft verworpen.

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet aangeeft deze beoordeling in de bestreden beslissing te betwisten, minstens brengt hij geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling. Het louter aangeven niet akkoord te gaan met de beoordeling volstaat niet om de onwettigheid hiervan aan te tonen. Verzoeker geeft niet aan dat in dit verband enig aspect ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De Raad merkt in dit verband trouwens ook op dat, overeenkomstig artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, de elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming en die werden verworpen, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Er geldt een uitzondering voor de elementen die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de criteria voor een internationale beschermingsstatus, of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties, maar er blijkt niet dat deze uitzondering in voorliggende zaak speelt.

2.9. Verzoeker is van mening dat niet alle elementen uit zijn dossier in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hij wijst erop dat hij in 2005 als minderjarige naar België is gekomen en hij hier sindsdien heeft verbleven. Hij betoogt dat nergens in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met dit lang verblijf in België, "hoewel dit ook [...] als een ontvankelijkheidsvoorwaarde dient beschouwd te worden". Hij stelt dat zijn lang verblijf steun vindt in zijn aanvraag en in het administratief dossier. Nog wijst hij erop intussen sterk te zijn geïntegreerd in België en zijn werkbereidheid te hebben getoond.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker zelf naliet om in de aanvraag zijn lang verblijf en integratie in België en zijn werkbereidheid in te roepen als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen de aanvraag via de bevoegde Belgische post in het buitenland in te dienen. Hij heeft deze elementen enkel ingeroepen om de gegrondheid van zijn aanvraag te onderbouwen. Hij kan dan ook niet dienstig aanvoeren als zou hiermee ten onrechte niet of onvoldoende rekening zijn gehouden in de beslissing. Verzoeker kon in deze situatie geen enkele rechtmatige verwachting koesteren dat verweerder hieromtrent een concrete beoordeling zou doorvoeren in het kader van het ontvankelijkheids-onderzoek. Zoals reeds werd aangestipt, heeft de aanvrager de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Daarenboven merkt de Raad op dat in de motivering van de bestreden beslissing nog kan worden gelezen dat verweerder van mening is dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De Raad wijst erop dat deze beoordeling in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat het lang verblijf als *“een ontvankelijkheidsvoorwaarde beschouwd [dient] te worden”*.

Het betoog van verzoeker dat hij zich integreerde tijdens een lange asielprocedure en dat zijn verblijf tijdens deze procedure als legaal was te beschouwen, is ook niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de voorgaande beoordeling. De Raad herhaalt dat verzoeker in zijn aanvraag nergens wees op deze elementen als buitengewone omstandigheden. Ook wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, wees verzoeker trouwens nergens op een langdurige asielprocedure. Verzoeker kan dus ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder diende te motiveren waarom het in zijn geval niet zou gaan om een langdurig legaal verblijf. Verzoeker lijkt er trouwens ook aan voorbij te gaan dat er niet sprake is van één procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, maar wel van zes opeenvolgende procedures. Nergens geeft verzoeker concreet aan dat een van deze zes procedures (te) lang heeft geduurd.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoeker stelt nog dat hij in zijn aanvraag heeft gewezen op *“de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen”*. Hij duidt evenwel niet welke dit dan wel waren. In de uiteenzetting van de ontvankelijkheid van de aanvraag leest de Raad nergens dat verzoeker zich uitdrukkelijk beriep op een verdragsbepaling.

2.10. Verzoeker stelt zich vervolgens de vraag hoe hij actueel naar Irak zou kunnen reizen, gelet op de huidige maatregelen rond covid-19. Met verwijzing naar de websites van de *“Foreign Agency UK”* en de FOD Buitenlandse Zaken betoogt verzoeker dat het actueel niet mogelijk is om naar Irak te reizen en dat de Iraakse regering voor onbepaalde duur alle commerciële vluchten heeft opgeschort. Verzoeker is van mening dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt die ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Ook hier dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker deze elementen niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag of in een actualisatie van deze aanvraag die hij steeds kon indienen. De bestreden beslissing is genomen op 14 april 2020. Op dat moment waren de Belgische maatregelen al een maand in werking en had de Wereldgezondheidsorganisatie het coronavirus ook al uitgeroepen tot een wereldwijde pandemie. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om voor het nemen van de bestreden beslissing zijn aanvraag te actualiseren. Gelet op het feit dat verzoeker deze elementen niet

heeft ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissing, is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoeker toont trouwens ook niet concreet aan dat de aangehaalde maatregelen door de Iraakse autoriteiten al waren genomen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zelf.

Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad ook nog op dat de website van de FOD Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst momenteel vermeldt dat sinds 1 augustus 2020 alle internationale luchthavens in Irak (inclusief Koerdistan) weer zijn geopend, zodat niet blijkt dat dit betoog van verzoeker nog actueel is. Er blijkt niet dat Iraakse onderdanen actueel niet kunnen terugreizen naar hun eigen land.

2.11. In zoverre verzoeker verder een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', merkt de Raad op dat hij hiermee nog niet aantoont dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard.

2.12. Verzoeker betoogt ten slotte dat de door hem ingeroepen elementen in hun samenhang hadden moeten worden beoordeeld en dat dan wel had kunnen worden vastgesteld dat buitengewone omstandigheden voorliggen. De Raad merkt evenwel op dat de door verzoeker ingeroepen elementen, met name de problemen die hij vreest bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn vluchtmotieven, een beweerde bezitting door IS en zijn bekering tot het christendom in februari 2018, wel degelijk in hun geheel zijn beoordeeld. Verweerder heeft een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Zoals reeds werd aangestipt, kon verzoeker daarnaast geen verdere beoordeling verwachten in de bestreden beslissing omtrent zijn lang verblijf, de elementen van integratie en zijn werkbereidheid, waar hij deze elementen niet had aangehaald als buitengewone omstandigheden. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan trouwens ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.13. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.14. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt niet dat er in zijn geval sprake zou zijn van rechtmatige verwachtingen die niet werden gehonoreerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, maar dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet in casu niet uiteen op welke wijze artikel 8 van het EVRM is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

2.17. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS